U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce Marka Miksche, bytem Šumavská 40, Brno**, zastoupeného JUDr. Martinem Kulhánkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému Úřadu průmyslového vlastnictví, se sídlem Praha 6 – Bubeneč, Antonína Čermáka 2a**, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 6. 2001, č. j. PVZ 1999-31503,

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 10. 8. 2001 a tímto soudem postoupenou Vrchnímu soudu v Praze (usnesením ze dne 19. listopadu 2001 sp. zn. 38 Ca 410/2001) se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 11. 6. 2001, č. j. PVZ 1999-31503, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 8. 2000 o výmazu průmyslového vzoru č. 28968.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, když žalovaný nezkoumal žalobcovu námitku, že návrh na zápis přihlášky průmyslového vzoru nebyl podán oprávněnou osobou, tedy původcem průmyslového vzoru nebo jeho zástupcem, rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí označil žalobce za zmatečné, když žalovaný ve vztahu k argumentaci o novosti přihlášeného průmyslového vzoru srovnává regulátor INTERM a regulátor v designu TANGO, oba tyto jednoznačně zaměnitelné regulátory jsou dostatečně zdokumentovány ve spisovém materiálu. Dalším pochybením žalovaného je označení důkazních prostředků, což svědčí, dle názoru žalobce, o nedostatečné znalosti skutkového stavu. Z uvedených důvodů navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce v žalobě nenamítá jakým způsobem byl zkrácen na svých subjektivních právech, neoznačil o která

práva se jedná a nedoložil, že tato práva patří právě jemu, žaloba má, dle názoru žalovaného, takové vady, pro které není způsobilá k projednání soudem.

K věci samé žalovaný uvedl, že postupoval ve shodě s platnou právní úpravou, avšak důkazy, které žalobce žalovanému předložil k prokázání nedostatku novosti průmyslového vzoru, nepostačovaly pro tvrzení žalobce, že byl průmyslový vzor přede dnem podání přihlášky v České republice znám. Rozhodnutí žalovaného tedy odpovídá zákonu, navrhl zamítnutí žaloby.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ust. § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Pravomoc soudů ve správním soudnictví je ovšem omezena na poskytování ochrany subjektivním právům veřejnoprávního charakteru, popřípadě na rozhodování v dalších věcech, v nichž je pravomoc založena zákonem (§ 2 s. ř. s.). Práva soukromá, kterým je poskytována veřejnoprávní ochrana ve správním řízení, jsou podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2003 projednávány v plné jurisdikci obecnými soudy. Nejvyšší správní soud se proto nejprve musel zabývat tím, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví o podané žalobě jednat a rozhodnout, tj. zda v žalobě tvrzená práva, jejichž ochrany se žalobce podanou žalobou domáhá, jsou právy veřejnoprávního charakteru, popř. zda je žaloba podřaditelná svým obsahem pod jiné věci, jež do pravomoci soudů ve správním soudnictví náleží.

V daném případě se věcně jedná o rozhodnutí podle § 62 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, v tehdy platném znění, kterým bylo rozhodnuto o návrhu žalobce na výmaz průmyslového vzoru zapsaného pod č. 28968.
Účelem uvedeného zákona, jak je zřejmé ze znění jeho ustanovení § 1, je upravit práva a povinnosti vznikající z vytvoření a z uplatnění vynálezů, průmyslových vzorů a zlepšovacích návrhů.
Pojem průmyslového vzoru upravuje ustanovení § 36 odst. 1) tohoto zákona, za průmyslový vzor se považuje vnější úprava výrobku, která je nová a průmyslově využitelná. Jedná se o označení, které je způsobilé odlišit jejich novostí výrobky pocházející od různých výrobců.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují ve správním soudnictví soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Z rozhodování soudů ve správním soudnictví jsou podle ustanovení § 6 s. ř. s. vyloučeny věci, o nichž to stanoví tento nebo zvláštní zákon. Takovým zvláštním zákonem je zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.), který v ustanovení § 244 odst. 1 stanoví, že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu (dále jen „správní orgán“)

podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, který vyplývá z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Tato právní úprava zajišťuje účastníkům řízení v případech, kdy správní orgán rozhodoval v rámci své kompetence o soukromoprávní věci, jiný způsob ochrany jejich práv než v řízení před správními soudy. Protože ze shora uvedeného vyplývá, že rozhodování ve věcech soukromoprávních náleží podle platné právní úpravy soudům, které postupují podle o. s. ř., je nutno vyřešit otázku, zda v daném případě rozhodl správní orgán o soukromoprávní věci nebo věci veřejnoprávní, neboť zodpovězení této otázky je podstatné pro určení věcné příslušnosti mezi soudy obecnými a soudy správními.

Řešení dualismu práva soukromého a práva veřejného je problémem „novým“ v tom smyslu, že právní řád v minulých padesáti letech tuto otázku záměrně opomíjel, protože z politických a mocenských důvodů nebylo fakticky respektováno dělení práva na soukromé a veřejné. I když platné právo uznává rozdíl mezi právem soukromým a veřejným, přesná definice těchto pojmů neexistuje. V této souvislosti nelze také opomenout, že některá právní odvětví, např. právo pracovní nebo sociální, nelze bezezbytku zařadit do žádné z těchto kategorií, a to proto, že prvky soukromoprávní a veřejnoprávní jsou často úzce propojeny, prolínají se. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že dělení na právo veřejné a právo soukromé je stále funkční.

V dané věci rozhodoval žalovaný o výmazu průmyslového vzoru podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 527/1990 Sb. o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, v tehdy platném znění, podle kterého úřad vymaže průmyslový vzor, jestliže se dodatečně zjistí, že podmínky stanovené zákonem pro zápis průmyslového vzoru nebyly splněny.

Předmětem průmyslového vlastnictví (tedy zvláštních absolutních práv, resp. zvláštní právní ochrany) jsou vynálezy, užitné a průmyslové vzory, topografie polovodičových výrobků a odrůdy rostlin a dále jsou to ochranná označení – ochranné známky, označení původu a zeměpisná označení a obchodní firmy. Průmyslový vzor je tedy rovněž statkem nehmotné povahy, jakou součást průmyslových práv je podřaditelný pod pojem duševního vlastnictví a je způsobilý být předmětem občanskoprávních vztahů.

Ochrana soukromých práv, byť jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle novelizované části páté občanského soudního řádu, tedy projednáním před obecnými soudy v plné jurisdikci. V takovém řízení rozhoduje soud i o věci samé, nejde tedy jen o kasační přezkum zákonnosti a subjektivním právům žalobce je tak poskytována vyšší ochrana. Proto zákonodárce stanovil v soudním řádu správním v ust. § 68 písm. b), že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích pravomoci správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl žalobu žalobce na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, neboť jde o věc, kdy správní orgán rozhodl v soukromoprávní věci (§ 68 písm. b/ s. ř. s.). Tím dochází ke skončení řízení ve správním soudnictví; v rámci poučení pak žalobce soud poučuje o následcích tohoto odmítnutí

a možnosti domáhat se novou žalobou u obecného soudu rozhodnutí v uvedeném novém řízení poskytujícím soukromým právům větší ochranu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., když žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, které bylo ukončeno odmítnutím žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté o. s. ř. k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu, v tom případě účinky procesních úkonů v původním řízení zůstávají zachovány.

V Brně dne 10. března 2004

JUDr. Marie Součková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Smejkalová